

Дамян Дамянов

Безименни и именни
ремсиста...

Безименни и именни ремсисти,
На мръсната епоха рожби чисти,
Заварени деца на тъмнината,
С вас пак се срещам всяка нощ, когато
Тъгата ми наметне своята примка...
Вий слизате от пожълтели снимки,
Възкръсвате от мътните клишета
На своите полицейски досиета,
Напускате студените могили
И ямите, в които сте изгнили,
И с тежки стъпки тръгвате към мене.
Усещам ви като една вселена
И като дъх далечен от звездите...
Ах, мили мои, вий не сте убити!
Не сте балада, нито мит незнаен,
Каквито от легендите ви знаем!
Не сте фалшиви фотосни позьори!
За мене вий сте още живи хора
Със своя скръб, със своя жива обич,
С една любов, занесена във гроба,
С една тъга, че в боя прошка няма,
Че в село на софрата чака мама,
И бобецът в паничето изстива,
А рейсът, с който в къщи се отива,
За вас е забранен... Че... Много „че“-та...
А вий, добри момичета, момчета,
Се срещате не с милата си младост,
А със куршум до някоя ограда...
Безименни и именни ремсисти,
Е една тъга за вас аз вечно мисля.
Една тъга, един вик ням и леден:
Сега аз, живият, живея, гледам
И дишам вашата мечта голяма,
А вас ви няма вече, вас ви няма...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8012>]